

PARTICULARITĂȚILE CLINICO-EVOLUTIVE ÎN CADRUL DEMENTELOR DE DIFERITA GENEZĂ. CRITERII DIFERENȚIAL-DIAGNOSTICE.

Autor: Jelaga Dorin, afiliere: Catedra de psihiatrie, narcologie și psihologie medicală. Chișinău. Republica Moldova.

Introducere:

Demența reprezintă o afecțiune neurodegenerativă caracterizată prin deteriorare cognitivă progresivă, asociată cu un spectru larg de simptome psihice și comportamentale. Există numeroase condiții morbide care duc la apariția demenței cum ar fi: boli neurologice, vasculare, genetice. Debutul, evoluția, durata diferitor forme de demență diferă în funcție de factorul etiologic care a dus la apariția acesteia.

Scopul lucrării:

Elucidarea principalelor aspecte etiologice, celor mai frecvente forme de demență, particularităților de debut, durată, evoluție din cadrul diferitor tipuri de demență, evidențierea manifestărilor clinice și sindroamelor psihopatologice de bază și a principalelor criterii diferențial diagnostice.

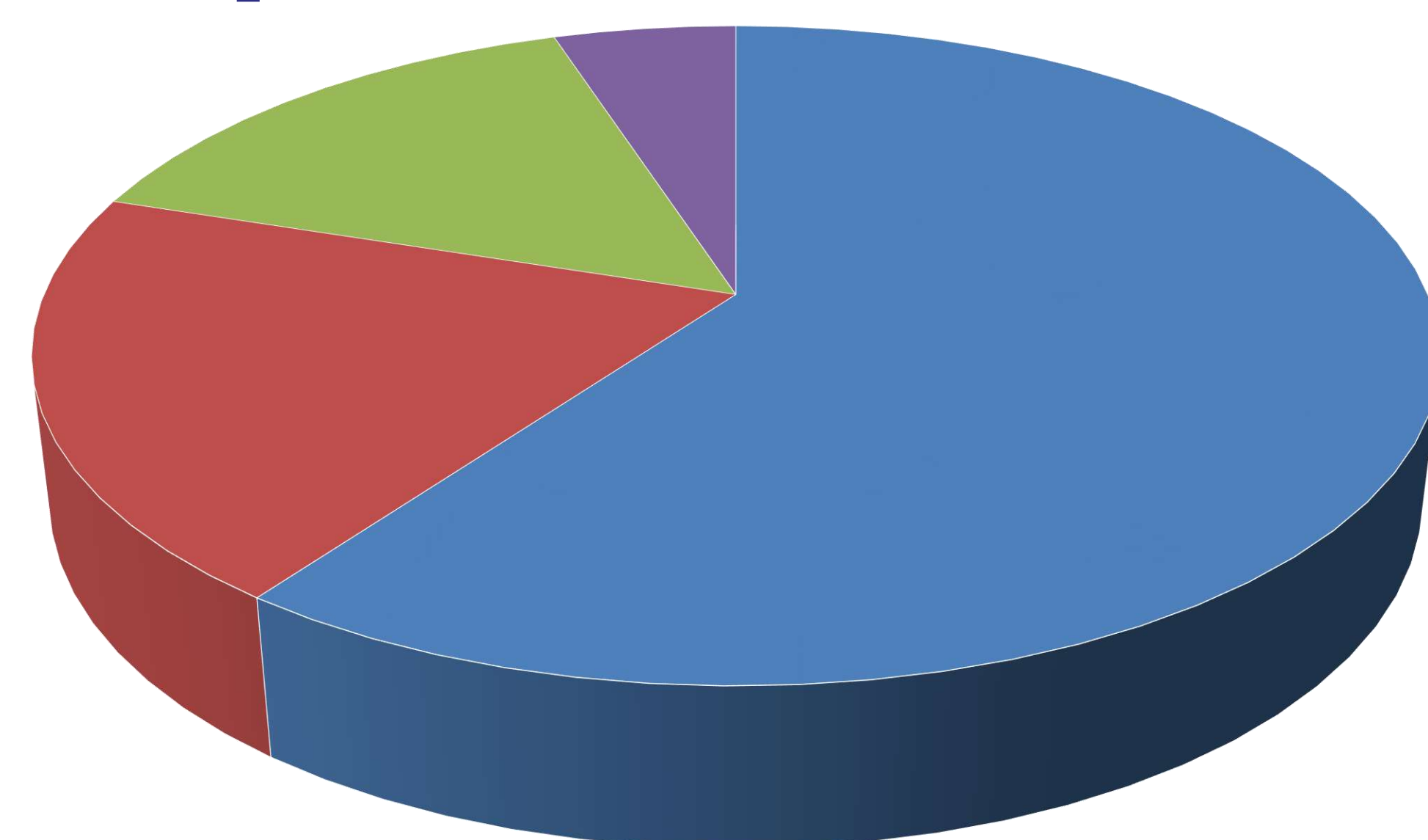
Material și metode:

S-a realizat un studiu bibliografic al literaturii științifice de specialitate, analiza critică a surselor bibliografice online privitor la principalii factori etiologici implicați în geneza demențelor, particularităților clinice și evolutive de bază în diferite tipuri de demență. S-au analizat datele epidemiologice globale întru determinarea celor mai frecvente forme de demență.

Rezultate:

În urma studiului efectuat s-a constatat că cea mai frecventă formă de demență este boala Alzheimer, responsabilă pentru aproximativ 60-70% din cazuri. Demența vasculară reprezintă aproximativ 20-25% din cazuri. Demența cu corpi Lewi 10-15%. Celelalte tipuri de demență se întâlnesc în proporție de până la 5-10%.

Fig.1 Rezultatele studiului privind cele mai frecvente forme de demență

■ Boala Alzheimer 60-70%

■ Demența Vasculară 20-25%

■ Demența cu corpi Lewi 10-15%

■ Alte tipuri de demență 5-10%

S-a stabilit că tabloul clinico-evolutiv prezintă varietăți în raport cu personalitatea premorbidă, vârsta debutului, precum și cu natura și localizarea procesului organic care o generează. Vârsta reprezintă cel mai mare factor de risc. Rata de demență se dublează cu fiecare decadă după 60 ani. Formele precoce, la 30 - 35 ani, apar la cei cu forme genetice.

Tab.1. Particularitățile clinico-evolutive în diferite tipuri de demență.

Criterii:	Boala Alzheimer	Demența vasculară	Demența cu corpi Lewi
Vârsta de debut	65-70 ani	Orice vârstă	50 ani
Sexul (raport b/f)	1:2	Mai frecvent la bărbați	1,5:1
Evoluția	Lentă, progresivă	Rapidă, progresivă	Progresivă
Durata medie	10 ani	5 ani	5-7 ani
Principalii factori etiologici	Traumatisme cranio-cerebrale Genetici. Fiziologici: vârsta înaintată	Neurologici: accidente vasculare cerebrale	Factorii genetici și fiziologici
Manifestările clinice de bază	Debut insidios, tulburări de memorie, afazie, agrafie, alexie, apraxie	Debut brusc, pierderea memoriei, semne neurologice de focar	Debut insidios, halucinații vizuale recurente, idei delirante. Parkinsonism.
Natura și localizarea procesului organic	Hipocamp, cortexul temporo-parietal și frontal, atrofiere corticală	În dependență de regiunea afectată în urma AVC: leziuni focale, multifocale.	Corpi Lewi localizați în cortex, ganglionii bazali.

Concluzii:

Cunoașterea particularităților clinico-evolutive, a criteriilor de diagnostic diferențial ne permite diagnosticarea și tratamentul cât mai precoce a pacienților cu demență ceea ce poate îmbunătăți considerabil calitatea vieții și întârziă dizabilitatea provocată de aceasta.

Cuvinte-cheie:

Demență, etiologie, clinică, evoluție, diagnostic diferențial.